

jo dette, at efter den hidtil gældende Lovgivning behøver ingen udenfor Kjøbenhavn, selv om hans Formuesforhold blive nok saa gunstige, at tilbagebetale modtagen Fattighjælp, kun i Kjøbenhavn er man pligtig til at tilbagebetale saadan Hjælp. Altsaa, der kan tænkes Personer, som have faaet Fattighjælp, men som ere lige saa uafhængige i økonomisk Henseende som mange andre. Efter Grundlovens bestemte Ord have de heller ingen Valgret; men det vilde være en fuldstændig ubegribelig Bestemmelse, hvis det var rigtigt, som er paastaet, at Grundlovens Tanke er den, at den økonomiske Uafhængighed er det, som det ubelukkende kommer an paa. Saaledes kan man ikke fortolke en Lov, som det ærede Medlem gør, det gaar ikke an. Netop Grundlovens Ord vise, at der her maa være andre Motiver end rent økonomiske. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at granske Grundlovens Motiver. Jeg tror, det er mest praktisk, naar man vil naa et Resultat, at se hen til, om der i Grundloven findes andre Bestemmelser, som kunne hjælpe os til at finde den Grænse for Lovgivningsmagtens Kompetence, som det i den omspurgte Henseende kommer an paa. Og jeg ser da ikke, at der rationelt findes nogen anden Grænse end den, som er angiven i Grundlovens § 84, hvor der staar, at enhver, som ikke kan ernære sig og sine, har Ret til at faa Hjælp af det offentlige; naar blot Trang er til Stede, er det nok til at forlange Hjælp af det offentlige, selv om vedkommende ikke har gjort sig fortjent til Hjælp. I Grundlovens § 30 ligger en Forudsætning om, at der vedblivende bestaar en Fattigvæseninstitution, og hvad der er Kærnen i denne, og hvad den grundlovmæssige Forudsætning slaar fast, ses af Bestemmelsen i § 84 om, at enhver uden nærmere Kvalifikation kan melde sig og kræve Forsørgelse af det offentlige. Her er den Grænse, som maa antages at være sat for Lovgivningsmagten; hvis vi vilde bryde denne Grænse ned, indrømmer jeg, at vi komme i Strid med Grundloven. Men naar vi lade det tvungne almindelige Fattigvæsen blive bestaaende som hidtil med de deraf flydende grundlovbestemte Virkninger og kun træffe Bestemmelse om, at visse trængende, som fyldestgøre visse nærmere Betingelser, som have de og de Kvalifikationer, kunne faa Hjælp af det offentlige, uden at denne Hjælp skal betragtes som Fattighjælp og have dennes Følger, saa er der i Grundlovens Udtryk, i dens Forudsætninger eller i de Forhandlinger, som fandt Sted i 1849, ikke det allermindste, som kan hjemle den Paastand, at det skulde være

en grundlovstridig Bestemmelse. Jeg tror altsaa ikke, at man skal lade sig stræmme i nogen Henseende af det paaberaabte Hensyn til Grundloven.

Men selv om der var Plads for Tvivl om Lovgivningsmagtens Kompetence, saa vilde dog den korrekte Opfattelse, i alt Fald naar man vil være Demokrat, være den, at naar Lovgivningsmagten, de to Ting og Regeringen i Forening have vedtaget en Lov, saa er dermed Tvisten hævet, saa kan ingen Autoritet her i Landet kassere vor ved fælles Vedtagelse fattede Bestemmelse. Men det ærede Medlem fra Kjøge har, som bemærket, en anden Mening. Han lægger saa lidt Vægt paa, hvad Rigsdagen i Forening med Kongen vedtager, at efter hans Mening selv den mest underordnede Herredsfoged i vort Land er kapabel til at kassere de saaledes vedtagne Love. Men naar det ærede Medlem er saa omhyggelig over for Grundloven, som han efter sin Optraeden giver sig ud for at være, tror jeg, han med større Berettigelse burde anvende sin Kritik over for sit eget Forslag om Alderdomsforsørgelse, thi det er et Forslag, som vil aabne Dørene for Understøttelse til alle og enhver, enten de ere værdige eller uværdige. Der kunne de komme og saa Understøttelse, naar de blot have Attest for, at de ere ubemidlede. Der kræves ikke mere; der kræves ikke Spor af Selvhjælp, ikke Spor af Oplysning om, at de have gjort noget, for at holde sig oven Bunde. At de ere ubemidlede, det er Adkomst nok. Naar man nu taler om Aanden i Grundlovens § 30, vil jeg anbefale de ærede Medlemmer at granske over, om Aanden i det Forslag, jeg nu nævner, er af samme Bestaafenhed som Aanden i Grundloven; jeg tror det ikke (Afbrydelse af Berg). Ja, det endrer mig endvidere, naar det ærede Medlem fra Kjøge vil granske Forholdet til Grundloven, at han da saa let kommer over Eftergivelses spørgsmaalet. Jeg tvivler ikke om, at Lovgivningsmagten kan bestemme, at Fattighjælp under de og de Forhold skal betragtes som eftergivet; men naar man vilde, kunde man opfatte det Spørgsmaal, om denne tvungne Eftergivelse virkelig er et Begreb, som det hænger saa godt sammen med; jeg tror, der kunde rejses Tvivl derom, men det agter jeg ikke at gøre. Jeg mener, det er et Spørgsmaal, som er afgjort for længe siden af den lovgivende Myndighed; det er en afgjort Sag, at man kan tvinge de kommunale Myndigheder til at eftergive, og naar dette nu engang er anerkendt, er det øksesløst at fortabe sig i Betragtninger over, om man skulde kunne indvende noget derimod.

Det ærede Medlem kom i Gaar gentagne Gange tilbage til den Paastand, at de sat